

A. ŠTEFIC:
MATERINA LJUBEZEN.
(ŠTUDIJA.)

DEKLA ANČKA.

Napisal F. S. Finžgar.

(Dalje.)

IX.

Ančka se je vsa tresla, ko je smuknila iz kuhinje v kamro. V temi se je napol slekla in sedla na skrinjo. Nič ni mogla misliti, s prsti je svalkala trak dolge kite, ki ji je visela v naročje, ga zavijala in odvijala. Ko je zažvenketala oprema, ki jo je Janez obesil na kljuko pred hlev, ko je zaropotal koleselj, ki ga je potegnil pod streho, je vztrepetala in vzdihnila. Nato je nastal mir. Skoz strop se je čulo smrčanje Mocarjevo, visoko v hribih je lajal pes pred samotno hišo.

Ančka se je naslonila na končnico postelje, položila roke pod glavo in začela moliti.

»Ni ga dobil,« se je naenkrat raztresla med molitvijo in je bila vesela. Ali pregnala je misel in domolila do konca. Nato se je spet vzravnila na skrinji, posedela trenotek, vstala ter šla spat.

Takoj so se ji strnile trepalnice in v polsnu so se vrstile pred njo zmedene slike: bela hišica na hribu, Janez, prazniška pridiga in govor pri shodu. Naenkrat pa so jo pogledale in zbodle, kakor dva trna, Mihove oči. Celo v snu je skrila pred njimi roko pod odejo in se tesno zavila. Nato je nenadoma odprla oči, zaspanec je izginil in

spet je bilo strah. Vse besede, ki jih je govoril Miha pod kuhinjskim oknom, so oživele, kakor bi se bile prijele sten, in vse so tiščale skoz vrata v kamrico. In na vsaki besedi so gorele tiste oči, ki so predrzno zrle nanjo in prebadale odejo, da se je stiskala in se tesno zavijala. V vroči omotici je ležala glava na blazini, oči je zatiskala in skoz dvojno temo so gledale nanjo Mihove pregrešne oči in se ji rogale. In kamorkoli se je zadel ta pogled, povsod jo je oskrunil, se ji je zdelo.

»Jezus, Marija,« je vzdihnila, se vzravnila in se oprla na komolec. Z levico je dotipala žegnanček na steni, pomočila vanj prst in se pokropila.

»Zakaj sem se bala, da bi ga ne zalotil Janez? Naj bi ga bil! Morda ga je, ko je pustil konja in stekel čez vrt. Prav mu je.«

Hipoma pa se ji je vsilila nova misel.

»Bog ve, kaj si je mislil Janez? Če me kaj sumniči? Če misli: 'Tako, seveda, ko me ni doma, tedaj drugi, ta-le Miha.'«

Ančki je zdrsnila roka, s katero si je podpirala glavo, in je omahnila na blazino.

»Oj ne, saj Janez ve, saj me pozna. Ne, nič ne misli takega. — Če pa vendar — Ne, povem mu; porečem: stran moram, moram, ker mi ne